

متن پرسش

با سلام و احترام استاد عزیز در بحث به فعلیت در آوردن آزادی از ذات زمان را برای حضور قلب در عبادات مطرح کردید در عمل به این فرمایش هنگامی که به عنوان نمونه در سر نماز دقت میکنم که به گذشته و آینده توجه نکنم قاعدتا حواسم متوجه زمان حال میشه (کاری را که دارم انجام میدم) از اینجا به بعد را نمیدانم چکار کنم توجهم را صرف معنای ذکرم بکنم یا غیر این است ضمنا در کارهای روزمره هم همینطور با این دستورالعمل وقتی در زمان حال قرار میگیرم نمیدانم چکار کنم البته یکبار خدمت آیت ا.. جوادی مشرف شدم فرمودند ذکر لاله الا الله را در زندگی زیاد بگو که فعلا در کارهای روزمره هنگامی که در زمان حال قرار میگیرم این ذکر را میگویم ضمنا لطف کنید اگر معیاری در این زمینه است ذکر کنید که بدانیم آیا داریم مسیر را درست می رویم یا نه (یک از اثرات این آزادی این بوده که باعث شده از سرعت نماز کاسته شود). خیلی ممنون

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام اگر ان شاء الله به مرور از گذشته و آینده آزاد شدید و در حضور قرار گرفتید، در آن صورت این سؤال که می فرمائید برایتان پیش نمی آید، مثل وقتی که به زیبایی یک گل می نگرید. نفس آن حضور، یک نحوه به مقصد رسیدن است. سعی کنید با عدم توجه به افکار گذشته و آرزوهای آینده آرام آرام در حضور رفتن را احساس کنید در آن حال فکر نمی ماند که بخواهید فکر کنید. مباحث خویشتن پنهان کمک می کند موفق باشید